

— Оле-ле — убиха ме!

— Убиха ме, майчице! — заревава втори.

Сетне трети, четвърти, пети. . .

Нѣкакви нечовѣшки писъци изпълнятъ злополучния сайванъ, разнасятъ се и вѣнъ, сливатъ се съ воя на камбанитѣ и шума на тичащата тѣлпѣ, и изпълнятъ цѣлия градъ съ непонятенъ ужасъ.

Гърцитѣ сж подготвени. Спусъцитѣ на нѣколко пищова изчаткватъ. И става нѣщо страшно: преди да се чуе вистрелъ гърци и българи се сблъскватъ, смѣсватъ се, търкалятъ се по пода, навсѣкжде ехтятъ проклятия.

— Сайвана се събаря, — вика нѣкой и съвика си надхвърля шума.

Боя се пренася на улицата.

А следъ мигъ отъ гръцката черква не остава следа.

— Заптиета!

Единъ табуръ войници огражда тѣлпата. Води ги майоръ. Той оглежда насъбралитѣ се и заповѣдва:

— Разпръснете се!

Тѣлпата не го чува.

— Разпръснете се! — повтаря офицерътъ и вади сабята си. — Ще заповѣдамъ да ви изколятъ. Чувате ли?

— Заповѣдай да заколятъ гърцитѣ.

Предъ офицера застава Димитъръ Атанасовъ, ржкомаха отчаяно и крещи:

— Да заколятъ гърцитѣ! Тѣ не зачитагъ царския ферманъ! Тѣ биятъ българитѣ!

— Махни се отпреде ми, куче, — изсѣсква турчинътъ. — Махни се! Ще те съсеча!